

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Cap_Zbynek-Ve_stinu_Homamu.pdb

PDB Name: Ve stínu Homamu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.10.2002
Modification Date: 27.10.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ve stínu Homamu

Zbyněk Čáp

Zahrada pěti potěšení byla velmi pověstná restaurace. Hodilo se sem pozvat dobré přátele a pan Gu' Deri t'Han tak s potěšením činival. Zdejší specialitky vyhledávali labužníci dokonce až z daleké zámořské Illigaheny. Rosolovité zárodky vodních závojnatic se sice podávaly kde všude, ale jen tady se nakládaly do kulantového oleje s kořením. Když jste si je pak vložili do úst, ještě se vám mrskaly na jazyku, než jste je rozdrtili o patro. Odměnou vám byla neobyčejně jemná chuť a pocit sdíleného tajemství. Nikdo sice přesně nevěděl, o jaké tajemství jde, ale o to dráždivější bylo. Muselo být prastaré, možná z archaických dob.

Ale dnes tu byl sám. Zastavil se před velkým proskleným bazénem a znalecky se do něj zahleděl. Dvě závojnaticy již byly připravené, jejich tmavomodré závoje pokrývaly bílé skvrny a v rudých vacích se vlnivě přelévaly zárodky připravené k výtěru. Skutečně nejvyšší čas. Kdyby se dostaly do vody, zhořkly by. Většina zákazníků si volila mladší, ale to nevěděli, o co přicházejí. Znalci si počkali a pan Gu znalec byl. Vyčkával do poslední chvíle, dokud jeden z vaků nezačal fialovět. Pak teprve ukázal trpělivě čekajícímu číšníkovi; "Tuhle mi vymačkejte."

Muž snaživě přikývl a vyběhl na můstek nad bazénem. Závojnaticy zachovaly naprostý klid. Přestože měly výrazný mozek, neměly nic, čím by do něj dostávaly informace. Neměly smysl pro hmat ani sluch. Oči možná někdy nějaké byly, ale úplně zakrněly a primitivní čichové a chuťové receptory jim sloužily jen k vyhledávání vhodně připravené potravy a oceňování kvality vody. Pokud závojnaticy začala zelenat, byl nejvyšší čas vyměnit obsah nádrže. Jinak však neměla nic, co by jí mohlo prozradit lovcovy přípravy. Ten do bazénku ponořil dlouhou tyč, chvíli hledal nejvhodnější místo a pak udeřil.

Závoje omráčeného tvora zplihly a on se volně vynořil k hladině. Pan Gu se nejméně po sté zamyslel, jak mohla taková bytost přežít v mořích Bewagu, plných zdravě agresivního života. Jako vždy nepřišel na nic a tak se raději věnoval zábavnější činnosti, pozorování, jak číšník s pomocníky zápasí se silným svěřačem zárodečného vaku a pak přelévá malé závojnaticy do misky.

Za chvíli je bude mít na jídelním koberečku. Ale i ponor v oleji si vyžádá svůj čas. Má tedy několik dům-tiků, aby si přečetl jedno pojednání. Bylo na čase, že ho konečně dostal. Mnohokrát si již myslel, že jeho autora s ostudou vyžene z domu, ale vždy podlehl jeho zoufalým prosbám, vhodně maskujícím jistotu dobrého postupu.

Nakonec, bylo to i v jeho zájmu. Každý věděl, že nalezl homamské památky. Ale jeho práce by byla polovičatá, kdyby v muzeu viselo na stěnách pár obarvených kůží a porytých kamenů. On věřil, že lid Homam, mýtické společenství jež dobrovolně ustoupilo lidu Strážců, ovládal písmo. Učenci císařských vědomostí, historicky posvěcených znalostí, se mu však vysmáli. Barbaři a písmo?!?

Jací barbaři, oponoval jim. Vždyť oni sami v tom prastarém jazyce píší svá pojednání. Kdo neovládá starou homamštinu i pozpátku, ten si nezaslouží vědecký titul. Ba co víc, ta řeč pronikla i do běžného života. Převzali jsme jejich jména i mnohé pojmy. Jen ti nejchudší z nejchudších se jmenují Okonice z rodu Vrb, namísto aby si koupili překlad a povýšili se v očích sousedů zvukem Kahar t'Macha. Vidíte, pane starší organizátore... Ta slova neřekl. Přestože každý znal význam homamského výrazu Kazu dar Chorai, nebylo by společenské vyslovit ho. Klidně však mohl urážku pronést, nic by se nezměnilo. Nezbylo mu nic jiného, než vztekle švihnout ocasem a odejít jinam.

Pátral delší čas, až našel toho pravého. Na katedře logiky studoval nadaný mladík, toho času bez prostředků, opuštěný dosavadním patronem. Poskytl mu tedy dočasně ochranu svého jména a vyzkoušel si ho, zda si tu čest zaslouží. U Bohů, že ano. Už jen tento test stál za všechny vložené investice. Azurový kód rodiny Chase, to byl v těchto časech pravý poklad. Ale pokud pro něj mladý pan Kori A'Biru t'Han přeloží homamské artefakty, bude jeho i nehynoucí sláva.

Dřepl si na kobereček, pečlivě stočil ocas, aby mu ho nějaký nezdvořák nepřišlápl a začel se do překladu. Měl dokonce

pojem o tom, co právě čte. Podle obrázků v originále to bylo přírodovědné pojednání o závojnaticích. Právě kvůli němu dnes zamířil sem, přestože byl sám.

'Vědecká kniha ve verších?' podivil se však po prvních řádcích. Pan Kori byl absolutní suchar, nedalo se předpokládat, že by se k překladu ještě unavoval veršováním. Muselo to být v originále.

Ale...

Když o tom tak uvažuje, tak to ani nevypadá jako přírodovědné pojednání. Spíš jako...

Milostná poezie?!?

Číšník před něj položil mísu naložených zárodků. Nepřítomně jeden vylovil bojovou paží a vložil ho do úst, zatímco pokračoval ve čtení. Byla to dobrá poezie. Přes propast věků a úplně jiné rasy k němu promlouvala hluboce zamilovaná bytost, již velmi dobře rozuměl. Začal číst poslední sloku.

Ona je úžasná.

Vzdala se jména.

Vzdala se smyslů.

Vzdala se světa.

Rozkvetla pro mne v nádrži,

její křídla září posvátnou modří.

Já vstoupím k ní za zlatého úsvitu

a její vaky naplním budoucností.

Vzdala se pro mne všeho.

Stala se matkou mého rodu.

Večeře zhořkla panu Gu na jazyku...

× × ×

Tajemství odhalené onoho večera mu nedalo spát. Jeho zájem o dávnou minulost, dosud spíše symbolický, vyvolaný náhodným objevem na stavbě nového paláce, se změnil v pravou posedlost. Koupil si od císaře monopol na homamské vykopávky a rozjel to ve velkém stylu.

Šel za svým cílem po mnoho let. Neškodný blázen, jemuž není třeba klást překážky do cesty. Průběžně ztrácel majetek vysoušením pobřežních bažin a zase jej nabýval prodejem nalezených artefaktů a bestsellerů, které jeho jménem o výzkumech sepisoval pan Kori s pomocí několika zasvěcených a přísahou vázaných literátů.

Pátral, nechával psát a potají psal také. Pak nastal den, kdy zdánlivě již nebylo co vyřknout. Tehdy ukryl nejcennější části své sbírky v bunkru pod horou Mirbanah Qu Chosi a řekl to poslední. Dal do tisku svou tajnou knihu.

Na pouhých čtyřiceti dvou stranách vyjevil to, nač přišel tehdy před lety a co po celou tu dobu všude pečlivě cenzuroval. Homamové neustoupili svým někdejšími služebníkům, lidu Strážců, dobrovolně. Vymřeli, protože moudrostí obdarovaní Strážci se usídlili v jejich městech a budovatele poslali do vnitrozemí. Všechna původně homamská města stála na břehu moře, protože Homamky potřebovaly pravou mořskou vodu k tomu, aby prošly proměnou a staly se matkami.

Je to tak. Nádržka se závojnaticí nebyla snobskou ozdobou pro potěšení očí, ale manželským pelechem Homamů. A oni toto své tajemství hájili tak důsledně, až bylo pozdě. Ač neoplovněné závojnaticy bez přestání co pár dní vrhají svou dávku potěru, již není cesty, která by jej vyvedla na břeh.

Homamský cit pro architekturu a poezii vyschnul ve stepích Neriav Gahor. Jaký paradox, že v místech, odkud jejich předkové Neviděli cestu zpět...